

رقابت گنجشک طلایی با ازدهای سرخ

اهمیت چابهار برای هند، دهلی نورا در مقابل آمریکا قرار داده است؟

South China Morning Post

چرا چین عقب نشینی نمی کند؟

ایران در یک اقدام نادر، سفیر چین، چونگ پی وو را روز یکشنبه برای اعتراض به بیانه مشترک چین و امارات متحده عربی به وزارت امور خارجه احضار کرد. مانو نینگ، سخنگوی وزارت خارجه چین روز دوشنبه تأکید کرد که موضع چین در مورد سه جزیره، موضع «همیشگی» است و تأکید کرد: «از هر دو طرف می خواهیم که اختلافها را به صورت مسالمت آمیز از طریق گفتگو و مذاکره حل و فصل کنند.» او تأکید کرد که روابط میان ایران و چین «قوی» است و پکن «اهمیت بسیار زیادی به توسعه روابط جامع استراتژیک ایران و چین می دهد.»

لیوشین لوی، مدیر دانشکده مطالعات عربی در دانشگاه روابط خارجی پکن می گوید که پکن به رغم فشار تهران موضع خود را در مورد این پرونده جنجالی تغییر نخواهد داد، هر چند این اقدام تأثیر زیادی بر روابط ایران و چین بر جای نمی گذارد. لیومی می گوید: «موضوع سه جزیره یک پرونده قدیمی میان ایران و امارات است و موضع پکن نسبتاً بی طرفانه است و تنها خواستار گفتگو و حل مسئله می شود. ایران می خواهد که چین را وادار به جانبداری کند، اما چین قطعاً نمی خواهد در مقابل چنین گزینه‌ای قرار بگیرد.» این استاد دانشگاه می گوید: «در حال حاضر ایران نمی تواند خودش را از چین خلاص کند و نمی خواهد با این کشور دچار مشکل شود.» این نخستین بار نیست که ایران از موضع گیری چین در خصوص جزایر سه گانه ناخشنود می شود. سال ۲۰۲۲، بعد از بیانه مشترک شی جین پینگ، رئیس جمهور چین با کشورهای عربی، سید ابراهیم رئیسی، رئیس جمهور فقید ایران در دیدار با هوچون هوآ، معاون پیشین نخست وزیر چین از «ناخشنودی و شکایت‌های» ایران سخن گفته بود. لیوشین لومی می گوید: «راستش را بخواهید ایران می تواند موضع چین را بپذیرد، چرا که ایران کنترل مؤثر بر جزایر دارد، این در واقع بیشتر یک ژست است که در سیاست خارجی ایران برای سالیان دراز وجود دارد.» چین خود را به عنوان یک قدرت بی طرف و میانجی صلح در خاورمیانه مطرح کرده است تا بتواند نفوذ خود را فراتر از مسائل اقتصادی گسترش دهد. سال گذشته چین موفق شد یک توافق صلح تاریخی میان ایران و عربستان برقرار کند تا دو کشور روابط خود را که از سال ۲۰۱۶ قطع کرده بودند، از سر بگیرند. بین گانگ، پژوهشگر مسائل خاورمیانه در آکادمی چینی علوم اجتماعی می گوید «کاری از دست چین» در خصوص جزایر سه گانه «بر نمی آید.» بین معتقد است: «این اختلاف ادامه پیدا می کند، اما تشدید نمی شود.» به اعتقاد بین «عادی سازی روابط میان ایران و عربستان سعودی هم باعث ایجاد تغییر در منازعه نمی شود. موضع چین درست است که از ایران پشتیبانی نمی کند و چین باید بر موضع حمایت از راه حل سیاسی پافشاری کند.» پینار آکپینار، استاد روابط بین الملل در دانشگاه قطر معتقد است که به رغم خشم ایران از اقدام پکن، این موضوع باعث نمی شود که نقش میانجی گری چین در خاورمیانه کاهش پیدا کند. آکپینار می گوید: «مسئله میانجی گری پیچیده تر از این حرف‌هاست. بی طرفی صرفاً برای تبدیل شدن به یک میانجی مؤثر کافی نیست و تنها معیار انتخاب میانجی محسوب نمی شود. گاهی توانایی در اقناع طرف‌ها از طریق استفاده از اهرم‌های فشار می تواند مؤثرتر باشد.» آکپینار معتقد است که موضع چین در خصوص راه حل سیاسی برای جزایر سه گانه با جاه طلبی های روزافزون این کشور برای افزایش نقش خود در سیاست منطقه خاورمیانه هماهنگ است. وی می گوید: «مشارکت بیشتر چین در اختلاف ایران و امارات در خصوص جزایر سه گانه نشان می دهد که چین سیاست سنتی عدم مداخله خود را در خاورمیانه کنار گذاشته است و نشانه این است که چین بیش از پیش به منطقه متعهد شده است و به ویژه به خلیج فارس [اوپلیت می دهد.]» روابط چین با ایران و امارات در بالاترین سطح تاریخی خود قرار دارد، اما سرمایه گذاری و تجارت پکن با امارات متحده عربی به مراتب نسبت به تجارت و سرمایه گذاری در ایران که از تحریم‌های آمریکا رنج می برد، بیشتر است. ایران نیز در سازوکارهای چند جانبه‌ای که بیشتر توسط چین رهبری می شود، از جمله سازمان همکاری شانگهای و بریکس، فعال است.

فاطمه کلانتری

خبرنگار گروه دیپلماسی

تحریم‌های غرب علیه ایران، یکی از دلایل مهمی بوده است که توسعه بندری را که هند را با دور زدن پاکستان، مسیر ترانزیتی به افغانستان و آسیای مرکزی می دهد، به تعویق انداخته است

ارتباط طولانی مدت داشتیم اما هرگز نتوانستیم یک قرارداد بلندمدت امضا کنیم. دلیل آن وجود مشکلات مختلف بود... بالاخره توانستیم این موضوع را حل کنیم و توانستیم درازمدت را به دست آوریم و معتقدیم که عملیات بندری به نفع کل منطقه خواهد بود. جایشانکار در پاسخ به انتقادهای داخلی نیز گفت: «من برخی از اظهارات را دیدم که بیان شد، اما فکر می کنم مسئله برقراری ارتباط و متقاعد کردن و درک کردن مردم است که این در واقع به نفع همه است. من فکر نمی کنم مردم باید دید محدودی نسبت به آن داشته باشند همانگونه که در گذشته این کار را نکرده اند.»

در واقع، تحریم‌های غرب علیه ایران، یکی از دلایل مهمی بوده است که توسعه بندری را که هند را با دور زدن پاکستان، مسیر ترانزیتی به افغانستان و آسیای مرکزی می دهد، به تعویق انداخته است. علاوه بر این، این بندر در مقابل بندر گوادر پاکستان که چین سرمایه گذاری هنگفتی در آن انجام داده است، دیده می شود.

دهلی نو و بندر چابهار

ایندین اکسپرس در مطلبی با عنوان «چرا تسلط هند بر بندر چابهار یک مسئله بزرگ است؟» می نویسد: «غیرعادی است که یک وزیر در بحبوحه انتخابات برای تسهیل توافق دوجانبه به خارج از کشور پرواز کند. اما سارباناندا سونووال، وزیر کشتیرانی، زمانی که در ۱۳ مه برای امضای قرارداد ۱۰ ساله توسط India Ports Global Ltd با سازمان دریانوردی ایران به تهران رفت، این کار را با مجوز کمیسیون انتخابات انجام داد که اهمیت بندر چابهار برای دهلی نو را نشان می دهد.» ایندینودی نیز می نویسد: «چابهار چیزی بیش از

عکس: سایت منطقه آزاد چابهار

ادامه از صفحه اول

به بهار آتیا جانانیا باخته است.

برخی معتقدند اگر به جای راهول خواهرش (پریانکا) رهبر حزب شده بود خطرات گاندی ها بیشتر تازه می شد اما مشکل جای دیگری بود. ارزش های نسل تازه تغییر کرده بود و شکفتن مودی با سن بالاتر و با تأکید بر ارزش های ناسیونالیستی که گاه سر به افراط می زد و با آمیزه‌ای از پوپولیسم گوی سبقت را از حزب کنگره بود. همان ابتدا هم تکلیف راهول را روشن کرد. وقتی که او را شاهزاده لوس و پسر بیچه لقب داد و بعد هم که به قدرت رسید برنامه‌های اقتصادی را با سرعت و شجاعت جلو برد و اکنون هند یکی از برترین اقتصادهای نوظهور است. حرف «آی» در بریکس همان هند است (برزیل، روسیه، هند، چین و آفریقای جنوبی) و از حیث دموکراسی سرآمد آنان و باطل کننده این گزاره که برای توسعه نیاز به دموکراسی نیست و می توان با باید به چین غیر دموکراتیک تاسی کرد.

این نگرانی البته به جد وجود داشت که مودی بعد از ۲۰۱۴ درصد حذف تنوع و تکثر در هند برآید اما به جای محدود کردن رقبا و ناسیونالیسم افراطی از چهره سابق خود هم فاصله گرفته و هم و غم خود را صرف اقتصاد کرده و راز محبوبیت و بقا و ابقای او شاید همین باشد. شاهزاده لوس هم بیکار ننشسته و تحرکاتی نشان داده و امسال یک راهپیمایی بزرگ به راه انداخت. درست است که از ۴۴ کرسی در سال ۲۰۱۴ به ۵۲ کرسی در ۲۰۱۹ رسید و امسال بعد از ۵ سال از ۵۲ به ۹۹ رسیده اند اما عدد دورقمی برای حزبی که ۵۰ سال قدرت بلامنازع هند بوده چشم انداز روشنی از بازگشت قدرت به آغوش این حزب را ترسیم نمی کند. مهمتر از پیروزی مودی بر راهول گاندی و حزب گاندی‌ها اما عددی است که در آغاز آمد. ۶۶/۳۳ درصد از ۹۶ میلیون و ۸۲۱ هزار و ۹۲۶ نفر رأی داده‌اند و این یعنی راه توسعه از دموکراسی می گذرد و چین نیز دیر یا زود در برابر امواج دموکراسی تسلیم خواهد شد.